

AZ ISTEN-KÖZPONTÚ KAPCSOLATOK JELENTŐSÉGE

Alapige: Filemon 1,1-25.

1. EMLÉKEZTETŐ | Emberi kapcsolatainkról szóló háromrészes sorozatunk alapját Pál apostol legrövidebb, római fogságából levele adja, amit egy Onészimosz nevű szökött rabszolgájának érdekében írt a kolossébeli keresztyén testvérének Filemonnak.

Az elmúlt két alkalommal beszéltem már kapcsolataink válságáról, ami a mi emberi válságunk következménye, és ha a szívünket, gondolkodásunkat, viselkedésünket, motivációinkat **megváltoztathatná Krisztus evangéliuma**, akkor kapcsolataink is esélyt kapnának a gyógyulásra. Legutóbb pedig arról szólhattam, hogy abban a bűntől átszótt világban, ahol gyakran sebezzük meg egymást, mennyire fontos megtanulnunk **a megbékélés, az elengedés és a megbocsátás** művészetét Istentől, aki Krisztusban megbékéltetett önmagával, mérhetetlenül sokat engedve el nekünk, mert meg akar/megakart bocsátani mindannyiunknak.

2. FILEMON MEGBOCSÁTÁSÁNAK JELENTŐSÉGE | Ha Pál apostol néhány évvel korábban írta volna közbenjáró levelét Filemonnak, mint amikor írta, talán nem sok esélye lett volna arra, hogy megbocsátásra, elengedésre és megbékélésre kérje őt. Három évvel korábban történt ugyanis egy szörnyű eset. Egy rabszolga megölte a gazdáját, aki ráadásul egy római szenátor volt. A törvény megkövetelte, hogy ha egy rabszolga ilyet tesz, akkor gazdájának összes rabszolgáját ki kell végezni azzal együtt, aki ezt tette. Csakhogy a szenátornak 400 rabszolgája volt! A szabad polgárok igazságtalannak tartották ezt a törvényt, és megpróbálták megmenteni a 399-et az irgalmatlan ítélettől. Elérték, hogy a római szenátus rendkívüli meghallgatást tartson, de a szenátorok mégis úgy döntöttek, hogy a törvényt betű szerint végre kell hajtani. Így mind a 400 rabszolgát kivégezték.¹

Ez a történet arról is szólhatna, hogy egyetlen ember vétke hogyan lesz hatással több száz másik életére. De most csak, mint példát hoztam elétek, ami fontos színezetet ad a Filemonnak írt levél tartalmának. A tét ugyanis jóval nagyobb, mint egy szökött rabszolga élete! Ha ugyanis Pál rá tudja venni Filemont, hogy bocsásson

---

¹J. B. Lightfoot (Saint Paul's Epistles to the Colossians and to Philemon [Zondervan], pp. 321-322.o.

meg Onészimosznak, aki megbántotta őt, sőt fogadja el testvérének Krisztusban, akkor ez futótűzként terjedhetne el. A 400 rabszolga történetét ismerők feltennék a kérdést: *Miért bocsátott meg Filemon ennek a rabszolgának?* Erre a kérdésre pedig máris jöhetne a válasz: *Mert Filemon Jézus tanítványa, aki arra tanította követőit, hogy szeressék egymást.*

Látjátok, bármilyen élethelyzetből így lehet egyszerre bizonyágtételi lehetőség, mert a világ figyeli a keresztyének életét, hogy lássa, valóban más emberré tett-e bennünket Krisztus. Ezért fontos kérdés, hogy mennyire istenfélők a kapcsolataink, mert azok is előmozdítják az evangélium terjedését. Ezért helyezte Jézus tanítványai szívére földi szolgálatának végén: **„Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást! Ahogyan én szerettelek titeket, nektek is úgy kell szeretnetek egymást! Arról ismeri majd fel mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást.”** Jn. 13,34-35.

3. KI KÖRÜL FOROG A VILÁG? | Napjainkban sok könyv szól arról, hogyan tanulhatjuk meg jobban becsülni önmagunkat, milyen tíz lépést kell megtennünk ahhoz, hogy boldogabbak legyünk. Az online térben influenszerek (véleményvezérek) adnak életvezetési tanácsokat azért, hogy a legtöbbet hozzassuk ki az életünk-ből. Egy ismert áruházlánc pl. büszkén hirdeti azt, hogy csak náluk lehetek önmagam.² A világ üzenete egyértelmű: *minden rólad szól.*

De a Biblia gyökeresen mást tanít! Azt, hogy az istenfélő keresztyén ember élete **Isten-központú élet.** Annak, aki Krisztust követi az életében minden Istenről és az Ő dicsőségéről szól. Ezért a mi életünkben a világgal ellentétben nem önmagunk körül, hanem Isten körül forog a világ. A keresztyén ember központi kérdése tehát nem az, hogy hogyan hozhatom ki a legtöbbet az életemből, hanem az: *hogyan szolgálhatná az életem jobban Isten dicsőségét.*

4. AZ ISTEN-KÖZPONTÚSÁG FONTOSSÁGA | Emberi kapcsolataink is ugyanezt a célt szolgálják. Egy keresztyén házasságnak nem pusztán a gyermeknemzés, de még csak nem is az a fő célja, hogy tagjai boldogok legyenek. A boldogság nem lehet cél, az mindig csupán gyümölcs! Gyümölcse az istenfélő, Isten dicsőségét kereső életnek. Ebben az értelemben beszél a **128. zsoltár** szép zárándokéneke is a boldogságról: **„Boldog mindenki, aki az Urat féli, és az ő útjain jár.”** Szól a határozott

---

² A dm áruház lánc szlogenje: *Itt vagyok önmagam. Itt vásárolok.*

állítás a zsoltár első versében, majd írója ezután kezd le beszélni arról, hogy az Urat féltő emberek egész életén áldás van: **Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték.** Majd újra elhangzik az első állítás: **Ilyen áldásban részesül az az ember, aki félti az Urat.**

Ez zsoltár tökéletes példája annak, ahogyan a Biblia tanít az emberi életről és annak céljáról, ami nem a boldogság, hanem Isten dicsőségének szolgálata. S ezért nem mindegy áthathatja-e, illetve mennyi hatja át emberi kapcsolatainkat az istenfélelem! Sok fájdalomtól kímélhetnénk meg egymást, ha Isten és önző módon nem önma-gunk körül forogna az életünk!

5. KIRŐL BESZÉLNEK A KAPCSOLATAINK? | Amikor a körülöttünk élők figyelik a házasságunkat, a gyermekeink nevelését, barátságainkat, gyülekezeti életünket, mert ne legyen kétségünk afelől figyelik (!), akkor mit láthatnak? Kiről beszélnek a kapcsolataink? Rólunk csupán? A mi tévedéseinkről, a mi bűneinkről, a mi önzésünkről?

Félek, hogy túl sok magas labdát adunk a világnak tönkrement, boldogtalan, kiüresedett kapcsolatainkkal. Mert a világ az Egyházra néz, és benne egyen-egyenként ránk Krisztus követőire, megvonja a vállát, és azt mondja: „Na, ezek sem különbek, mint mi”. De, amikor engedelmeskedünk Krisztus szeretet-parancsának, annak van/lehet ereje! Istenfélő életünk, istenfélő emberi kapcsolataink többet mondanak el arról, akit szolgálunk, mint ezernyi szavakban elmondott bizonyágtétel!

6. ÉS HA ELBUKUNK? | Nem kérdés, hogy keresztyénként is hibázunk férjként, feleségként, apaként és anyaként, barátként, munkatársként stb. De nem lehet az a védekezésünk, hogy „nem tehetünk róla, ilyen a természetünk, ilyenek vagyunk”. Mert az bizonyos, hogy bűnösök vagyunk, és a bűn miatt romlott a mi természetünk is, de: keresztyén emberként, mint akiket Krisztus megváltott, már tehetünk a bűnös természetünk ellen. Harcolhatunk az önzésünk, az bántó indulataink és beszédünk ellen! Igyekezhetünk jobb férjékké és feleségekké, jobb szülőkké, barátokká, munkatársakká válni! **S ha elbukunk ezekben, akkor is tudjuk, nem ér véget a világ, mert Krisztusnál mindig kész a bocsánat!**

Talán Pál is erre gondolt, és ezért zárta ezekkel a szavakkal levelét: **Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!** Mert igaza van Luthernek, aki azt

mondta: „mi mindannyian Isten Onészimuszai vagyunk”.³ S ha a kegyelem nem változtatna rajtunk naponként, akkor semmivel sem lehetnénk boldogabbak, mint azok, akik Isten hit nélkül élnek ebben a világban!

7. A SOROZAT ZÁRSZAVA | A Filemonnak írt kis levél azt tanította nekünk, hogyan alakítja/alakíthatja át emberi kapcsolatainkat az evangélium. Arról tanított, hogy mennyire fontos, hogy megtanuljuk az isteni megbocsátás, elengedés és megbérlés művészetét. S végül arról tanított, hogy azért is fontos hogyan éljük meg emberi kapcsolatainkat, mert azzal is Isten dicsőségét szolgálhatjuk.

Jézus szavaival hadd zárjam ezt a sorozatot: **Én sem ítélek el. Menj el, de többé ne vétkezz!** Jn. 8,11b.

---

³ H. C. G. Moule, *Colossian and Philemon Studies* [Christian Literature Crusade], pp. 302, 315.o.